

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XIX. De Imperatoris ira, & de Theodoro Confessore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ἀμύνασθ, πρ' ἀντισκωΐσαι τὴν ὄργην δ' ἐκελεύ-
σατο τὸν γ' πεπονημένον αἰτᾶ ἀνλοχικόν,
ἤτοι μισοπαγῶνα λόγον διεξελθὼν, εἰς μάλα
διλυκεῖ τῇ ἀνλοχέων πόλει κατέλιπεν. ὡς
μὴ δὴ τέτων τοσαύτα εἰρήσῃω λεκτέον ὅ καὶ
οἷα τοῖς ἐν ἀνλοχίᾳ χριστιανοῖς ὁ βασιλεὺς
τότε πεποιήκει

A tam factis ulcisci decreverat, reciprocis
conviciis ac dicitur iram suam exple-
vit. Libro enim adversus eos edito,
quem Antiochicum sive misopogo-
nem inscripsit, Antiochenstum civita-
ti notam inussit sempiternam. Sed de
his haecenus. Iam vero dicendum
quoque est, quibus tunc malis Chri-
stianos Antiochia idem Imperator af-
fecerit.

Κεφ. ιη΄.

CAP. XVIII.

Ὡς ἔβασιλεύει ἡμεῖς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λαβεῖν, τὸ δ' αἰμύνασθ
ἀπεκρίνατο, ἡμεῖς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸ μάρτυρα.

Quomodo Imperatori oraculum sciscitanti, de-
mon metu Babyle martyris nihil responderit.

Τ' ἄρ' ἔκ τὴν ἀνλοχίαν ἐρεῖ τῶν ἐλλήνων
ἀνογιῆναι κελεύσας, χρισμὸν λαβεῖν
ὡς ἔ ἐν δ' ἄφθνη δ' ἀπόλων ἔσσωθεν ὡς ὅ
ὁ νομικῶν τῶν ἐρωδ' αἰμύνασθ τὸν γείτονα δεδοι-
κῶς, λέγω δὴ βαβυλᾶν τὸν μάρτυρα, ὅσα
ἀπεκρίνατο πλοσίον γ' ἡν ἡ θεός ἡ τόσωμα
ἔ μάρτυρα κρύπτισα γνῶς τὴν αἰτίαν ὁ
βασιλεὺς, τὴν θεὸν τάχ' κελεύει μετρί-
κίσεως τῆτο μαθόντες οἱ κ' τὴν ἀνλοχίαν
χριστιανοῖ, ἀμα γυναιξὶ καὶ νέᾳ ηλικία, χαί-
ροντες καὶ ψαλμωδῶντες, διὰ τῆς δ' ἄφθνης
ἐπὶ τὴν πόλιν μέλει φερῶν τὴν θεὸν αἰ ὅ
ψαλμωδοῦν ἡπὸ τῶν ἐλλωικῶν θεῶν, καὶ
τῶ πεπισθυκῶτων αὐτοῖς τε καὶ τοῖς εἰδῶ-
λοις αὐτῶν.

Imperator igitur cum templa Genti-
lium in urbe Antiochia aperiri iussis-
set, oraculum ab Apolline Daphnaeo
accipere omni studio contendebat.
Sed cum in templo habitans demon,
vicinum veritus, Babylam videlicet
martyrem, nihil responderet: erat e-
nim in proximo loculus quo martyris
corpus inclusum servabatur: comperta
causa Imperator loculum confestim
transferri jubet. Quod ubi Christianis
qui Antiochia erant palam factum
est, simul omnes effusi cum mulieri-
bus & parvulis, loculum ex Daphne
in urbem comportant, tripudiantes
gaudio & psalmos concinentes. Psal-
mi autem illi perstringebant Gentili-
um deos, eosque qui diis illis & simu-
lachris eorum fidem adhibebant.

Κεφ. ιθ΄.

CAPUT XIX.

περὶ τῆς βασιλείας ὄργης, καὶ Θεοδῶρου ἡμῶν
λογητῆ.

De Imperatoris ira, & de Theodoro
Confessore.

Τ' ὅτε δὴ καὶ τὸ κρυπτόμενον ἦθε τῆ
βασιλείας ἐξηλέγχθησ' ἔ γ' ἐπ' ἀκατέ-
χην ἑαυτῆ, ὁ πρῶτος φιλοσοφῶν ἐπαγγελία
μῦθ' ἀλλ' ἐκ τῶν ονειδιστικῶν ὕμνων, ἐνέμ-
πιώθ' ἦν εἰς ὄργην, ἔτοιμος τε ἦν ταῦτα
ποιεῖν τοῖς χριστιανοῖς, οἷα ὁ ὡς διοκλητιανὸν
πρῶτον πεποιήκεισ' ἐπεὶ ὅ κ' πρῶτων
σώσθ' ἔ παρείχε τῇ πρῶτῃσει καιρῶν, κε-
λεύει Καλαβίῳ τῷ ἐπάρχῳ, συλλαβεῖν ἐπὶ τὸ
κολάσαι τὰς μάλα σωδ' αἰς τῶν ψαλ-
μῶδ' ὅ ὅ ἐπαρχ' , καίτοι ἐλλῶ ἄν
τῷ Ἰρησκίαν, τὸ μὲν ἐπίταγμα ἡδέως

Tunc vero Imperatoris malevolen-
tia quam haecenus occultam tenuer-
at, omnibus patefacta est. Nam qui
prius Philosophum se esse jactabat,
continere se amplius non potuit. Sed
illorum quos dixi psalmorum probris
facile ad iracundiam concitatus, ea
Christianis supplicia parabat infligere,
quae olim Diocletianus iis infixerat.
Sed quoniam cura ac sollicitudo expedi-
tionis Parthicae vacare illum huic ne-
gotio non sinebat, Salustio Praefecto
Pratorii mandavit, ut eos qui in
psalmis canendis praecipuum studium
ardoremque animi declarassent, ad
supplicium raperet. Praefectus ve-
ro quamvis religione Gentilis es-
set, mandatum tamen illud haud lu-

benti animo suscepit. Verum cum re-fragari ipsi non liceret, multos quidem Christianos comprehendi, ac nonnullos eorum in carcerem trudi jubet. Unum vero ex illis adolescentem nomine Theodorum, qui à Gentilibus ad ipsum perductus fuerat variis tormentis ac suppliciiis affecit: totoque corpore lacerari iussum, tunc demum dimitti præcepit, cum ille non amplius victurus esse putaretur. Verum Deus juvenem servavit. Post hanc enim confessionem diutissime supervixit. Hunc Theodorum Rufinus qui Latino sermone Ecclesiasticam scripsit historiam, longo post tempore vidisse se dicit, & quæsiisse ex eo, num interea dum verberaretur ac torqueretur, gravissimum sensisset dolorem. Illum vero affirmasse, levem admodum doloris sensum sibi ex tormentis accidisse: adtutisse autem adolescentem quendam, qui & sudorem ex certamine profluentem absterferit, & animum sibi confirmaverit totoque illo temporis spatio quo tortus est, plus oblectamenti quam laboris ipsi præstiterit. Hæc de admirabili Theodoro dixisse sufficiat. Eodem tempore Persarum legati ad Imperatorem venerunt, rogantes ut bellum certis conditionibus terminaret. Verum Imperator eos dimisit, hæc locutus: me ipsum brevi videbitis, nec opus erit legatione.

ὅτι ἐδέξαντο ἀντιλέγων ὃ ἐκ ἔχον, συλλαμ-
 βάνει μὲν πολλὰς τῶν χριστιανῶν, καὶ πῶς
 δεσμωθήσειον οἰκῆν παρὰ τὴν ἀγορὰν ἕνα Ἰουδαίου
 σκον, ὀνόματι Θεόδωρον, αὐτὸν ὡς τῶν ἐθνικῶν
 νικητῶν παρὰ τὴν ἀγορὰν, βασάνοις καὶ διαφόροις
 κολαστηρίοις ὑπέβαλλε, καὶ ἀξάνθηται καὶ
 καὶ πάλιν κελύσας τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ αὐτὸν τῶν
 ἡφίει τῶν βασάνων, ὅτε μηκέτι ζήσεται, ἀλλὰ
 ἀλλὰ Θεὸς αὐτὸν ὁσώζον τὸν ἄνδρα ἐπέβλεψε
 χερόν μὲν ἐκένεω τὴν ὁμολογίαν ποιεῖν
 τετρωτῶν Θεόδωρον, ῥεφθῆναι ὅτι τῆ ῥωμαίων
 γλώσση τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἰσοειαν συγγρα-
 ψας, φησὶ μετὰ ταῦτα χερόν ὑπερεῖν πῶς
 λῶσιν εὐχρηστικῶν, καὶ ἡρωικῶν, εἰ τυπῶν
 καὶ ἐρεβλέμην μὲν μεγίστης τῆς ὀδύνης
 ἠδ' ἀνέθε τὸν ἰερὸν κέναι, βαρβαρικῶν μὲν αὐτῶν
 σφόδρα χρεῖας τὴν ἐκ τῶν βασάνων ὁδὸν
 ὡδραστῆναι δὲ πῶς νεανίσκον, καὶ ἀπομαρ-
 τῶν τὸν ἐκ τῆ ἀγῶνῃ ἰδρωτὰ ἔπιπτον
 νον, ἔπιπτον αὐτῶν τὴν ψυχὴν, καὶ τῆ
 ψῆ αὐτῶν μᾶλλον ἢ ἀγῶνα τὸν χερόν τῆς
 σάνε ποιῶν. Ἐπει μὲν τῆ θαυμαστῆς
 δῶρε, τοσαῦτα εἰρήδῳ τότε ὃ παρὰ
 πρῆσθεις πρῆσθων, αὐτῶν ἔπι φανεροῖς καὶ
 θεῶν τὸν πόλεμον ὃ ὃ, αὐτῶν ἀπέπεμ-
 εἰπὼν αὐτὸν μετ' ὅσων μετ' ἐπολύ, καὶ
 μοι δέσει πρῆσθεις

CAP. XX.

Quomodo Imperator judeos ad sacrificandum impulerit, & de integra Hierosolymorum everfione.

ALio praterea modo Imperator Christianis nocere cupiens, superstitionem suam prodidit. Nam cum deditus esset sacrificiis, non solum ipse hostiarum cruore delectabatur; sed nisi idem quoque alii facerent, damno se affici existimabat. Quoniam vero paucos admodum ejusmodi homines reperiebat, Judæos ad se accersit, & ex iis sciscitatur, qua de causa cum lex Mosis sacrificare eos jubeat, à sacris faciundis abstinerent. Cumque illi respondissent, alibi quam Ieriosolymis id facere sibi non licere: Salomonis templum protinus instaurati jubet. Ipse interim ad bellum contra Persas proficiscitur. At Judæi, qui jam pridem optabant, ut opportunum sibi tempus ob-

Κεφ. κ΄.

ὅτι ἐῖς Ἰουδαίῳ βασιλεὺς ἔπι τὸν δύνειν ἐπορεύθη ἕνα τῶν τῆς τῆς Ἱεροσολύμων τελείας ἀνατροπῆς.

ΚΑὶ καὶ ἄλλον ὃ πρόπον ὁ βασιλεὺς χριστιανῶν βλάπην παρὰ τὴν ἀγορὰν, καὶ πῶς κείαν δεσμοδαιμονίαν ἐξήλεγχε Φιλοστροφῶν, ἐ μόνον αὐτὸς τῶν αἱματῶν ἔχαιρεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι τῆτο ποιῶσι, ζήμιαν ὀνομασθέντων ἐπὶ τῶν ὀλίγων τῶν τοιαύτων ἐφευρισκῶν δαίνας μετ' ἀπέπεμψαν καὶ παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῶν δάνειο, τῶ χερῶν τῶ μωσαικῶ νόμου καὶ σαλῆν δύνειν, ἀπέχοντα τῶν ὃ, καὶ ἀλλοτῶν καὶ φησάντων δυνάσας τῆτο ποιῶν, ἐ μόνον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, καλεῖται τῶ χερόν καὶ τῶν Σολομῶν καὶ ναὶ αὐτῶν ἔπι πρῆσθεις ἡλαυνε Ἰουδαίῳ ὃ ὃ ῥε δρᾶσας πάλαι ἔπιθυμῶν